

til Skibsbygning, anvendes paa den Maade, ſom efter Alt maa regnes for at være den fornuftigſte, forſkandigſte og forſvarligſte. I de Lande, hvor Flaaden har faaet en ſtørre Udvikling, og ſelv i ſaa gamle konſtitutionelle Lande ſom England, er Forholdet dette, at der er Ingen, ſelv ikke i det engelſke Underhus, der ikke er villig til at erkjende, at det kun er Bevillingens Størrelſe man har at votere om, og man føler ſig altid der tilfreds, naar Admiralitetsorden meddeleer Suſet, hvilke Pandſerſkibe og hvilke Skibe overhovedet han efter den giene Bevilling har anſet det i tekniffi Henseende for forſvarligt at bygge. Nu ſiger det ærede Flertal i Erklæringen, at der ikke kan være nogenſomhelſt Wanſelighed ved at gaa ind paa det Forſlag, det har ſtillet; der gives nemlig derved — hedder det — Adminiſtrationen en meget ſtørre Frihed i Valget af, hvad den vil bygge. Sa, det er ſmukt ſagt, og jeg ſkal fuldstændig ſlutte mig til det Rigtige i at give Adminiſtrationen Frihed; men beſværet er det efter min Opfattelſe kun en Beſtemmelse, der ſtaar paa Papiret, men ikke en Frihed, ſom kan benyttes. Hvorledes er nemlig Forholdet? For at faae den Udvikling, der er vedtaget i Sværnsloven, ſkal Flaaden jo endnu have foruden Korvetten „Fyn“ to ſtørre Pandſerbatterier, et mindre Pandſerbatteri, en Korvet ſom „Fyn“, et ſtørre, hurtigt Reſognosceringsſkib og viſſe andre Skibe. Det er det, ſom den høitærede Marineminifter har begjæret i den Plan, ſom er forelagt Rigsdagen, og ſom ſtemmer i alt Beſentligt med det, ſom man var enig om ſkulde være Flaadens Beſtanddele, nemlig et viſt Antal Pandſerſkibe, et viſt Antal ſtørre Korvetter eller Fregatter foruden nogle mindre Skibe. Naar vi nu ſe hen til den Frihed, ſom Flertallets Forſlag vil give den ærede Miniſter til at bygge, hvad han finder tjenligt, ſe vi meget let, at for et Beløb af 2½ Million Kroner kan han ganſke viſt bygge, om han vil, en Korvet ſom „Fyn“; men da Meningen er den, at man af den Slags Skibe kun ſkal have to, og da den paatænkte Bygning af en Korvet ſom „Fyn“ er opført ſom Noget, der ſørſt ſkulde gøres i de første 10—12 Aar, er der ingen Brug derfor i Diebliffet. Der er jo nemlig netop paa Finantsloven iaar vedtaget en Ombygning af Korvetten „Fyn“, ſaa at den vil kunne holde 6—8—10 Aar endnu. Det ſtørre hurtige Reſognosceringsſkib er ikke Kampſkib i Ordets egentlige Forſtand, og der turde vel ikke være nogen Tvivl om, at det er den Slags Skibe, ſom letteſt kunne erſattes paa andre Maader, og ſom man derfor helſt vil opſætte at bygge. Saa er der Tale om de egentlige Kampſkibe, Pandſerbatterierne, men ſelv med et Beløb af 2½ Million Kroner vil ikke et Skib, ſom man almindelig anſer for at være af den mindſte Størrelſe af den Slags, kunne bygges. Det er oplyſt af den ærede Marineminifter, at, naar man

overhovedet vil ſtøtte ſig paa Tordenſkjoldſtøtten, maatte man gjøre ſaadanne Forandringer, ſom vilde gjøre, at Udgiften ſteg til 3 Millioner Kr. Endelig er der den Omſtændighed, at man er betænkelig ved at bygge Skibe af den Beſtaffenhed, ſom man ikke, ſaaledes ſom ſaa mange Gange forlangt af Folkethinget, har havt Leilighed til at prøve ved at ſtyde mod et Pandſer af den Beſtaffenhed, hvormed Skibets Sider ere beklæbte. Naar der derfor ſiges, at der gives den høitærede Miniſter ſtor Frihed i Valget, kan jeg ikke ſe Andet end, at han i Virkeligheden ved den Grændſe, Flertallet foreſlaar, er bunden ſaaledes, at han enten maa bygge Noget, ſom der ikke er Brug for, eller ogſaa maa vove ſig ind paa en Bygning af en Beſtaffenhed, ſom vil være i allerhøieſte Grad tvivlſom, og ſom det maatte ikke vilde være forſvarligt at gaa ind paa, uden at anſtille yderligere Forſøg. Jeg maa derfor, naar jeg ſer paa Sagen udelukkende fra et rent Realitetsſtandpunkt, ſige, at der ſynes at være en ſtørre Garanti for en økonomiſk Anvendelſe af Statens Penge og en Garanti for, at det, der bliver tilcoebragt, vil være forſvarligt ligeoverfor dets Brug paa Krigsſod, ved paa dette Punkt at følge den høitærede Marineminifter (Berg: Sør!), ſom dog har nogle Mars Erſaring, end ved at følge — ja, jeg veed ikke, om det er det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgtreds (Berg), der nu ſagde „Sør“, ſom er Fader til Forſlaget, eller om det er den ærede Ordſpører — det Forſlag, der er ſtillet af Udvalgets Flertal, og om hvilket der ſiges, at det giver Marineministeren ſtørre Frihed, medens det i Virkeligheden binder hans Hænder. — De mindre Punkter, Stiſtmidlerne og Gjengangerne fra det foregaaende Mars Finantslov, anſer jeg det for overflødigt at omtale, da deres Realitet jo er fuldstændig beſkjendt fra tidligere Forhandlinger, og da hele Thinget i ſin Tid har været med til at ſtemme for dem. — Jeg har nu omtalt Udbringingsforſlagene, ſete udelukkende fra et Realitetsſtandpunkt. Jeg erkjender imidlertid, at der desuden ved diſſe Forſlag, under den Strid, ſom der med Henſyn til dem er mellem Lands-thinget og Folkethinget, er en anden Side, der maa ſes paa, nemlig den politiſke, og ſom gjør det fuldstændig klart, at man ikke med Henſyn til dem alle tør vente en Afgjørelſe, ſvarende til, hvad der fra Realitetsſtandpunktet maa anſes for den beſte. En ubetinget Faſtholden af Lands-thingets Standpunkt ligeoverfor de tre Spørgsmaal tør ganſke viſt ikke ventes at kunne danne Grundlag for en Finantslov, hvorom de to Thing kunne blive enige, men det ſtiller ſig ligesaa klart og utvivlſomt for mig, at en ubetinget Faſtholden af de Forſlag, der ere fremſatte af Flertallet i denne Sal, ligesaa lidt vil kunne være Grundlaget for en Finantslov, ſom de to Thing kunne blive enige om. Der er ſelvſølgelig Ingen, ſom be-